

tuto lasciare un'opera a tal punto importante e insormontabile? Bach non conobbe nemmeno il numero esatto delle sue opere, ciononostante pensiamo che anche solo per il *Figaro* oppure per la messa in si minore i due meritano posto sul Parnasso. Al tempo stesso ci inchiniamo davanti a Mascagni, Leoncavallo, Madách e tanti altri grandi artisti che invece si distinsero irrevocabilmente con "solo" uno o pochi capolavori.

Ci sono artisti di talento e diligenti che cercano le vie per sfiorare, per incontrare l'incantesimo con volontà ferrea e diligenza e non capiscono che ciò può avvenire solo al contrario. È l'incantesimo che deve sfiorare, trovare loro.

L'opera di Suter è un tale capolavoro. Se esiste una costellazione in cui il testo determina la musica, questa lo è.

Prendendo come spunto il "Cantico di frate sole" di San Francesco d'Assisi, Suter ci propone in 9 monumentali parti la creazione del Fuoco, dell'Acqua, del Sole, delle Stelle e degli Animali (chi non penserebbe alla "Creazione" di Haydn!), in un'interpretazione personale delle grandi opere ed oratori del suo tempo, e nello spirito di Brahms, Verdi, Wagner, Puccini ed nel suo stesso.

Non per caso la stampa contemporanea scriveva così dopo la presentazione dettagliata dell'opera:

Chi conosce anche solo minimamente la grandezza e l'unicità del "Cantico di frate sole" risalente al Duecento, si stupirà della confidenza del compositore con la quale pur non tradendo sé stesso, né l'epoca storica in cui vive, ha creato un'opera musicale che fa concorrenza ad un'opera letteraria (testo originale italiano, una delle opere basilari della letteratura italiana in seguito del salmo no. 148).

András Ligeti

A kind of irony now attends Hermann Suter's musical masterpiece *Laudi*. The composition was unheralded in 1924, when it was written, but today, 70 years later, it is finally receiving the attention it deserves in the same Swiss town of Basil where, ironically, Suter wrote it. The work, inspired by *Cantico di frate sole* (*Song of Brother Sun*) by St. Francis of Assisi, conflates freely, in an original way, the spirit of Verdi, Puccini, Wagner and Brahms as well.

gigantikus és felülmúlhatatlan életművet hagyott maga után, hogy Bach még hozzávetőlegesen sem ismerte műveinek számát mégis azt mondjuk egy *Figaro* vagy egy *H-moll* mise hallatán, hogy ha csak ez írt volna, már a Parnasszuson lenne a helye, és ez így igaz. Ugyanakkor meghajlunk Mascagni, Leoncavallo, Madách és még sok-sok nagy alkotó előtt, akik „csak” egy vagy néhány igazán nagy alkotással tették le névjegyüket visszavonhatatlanul az örökkévalóság számára.

Vannak tehetséges, szorgalmas művészek akik töretlen akarttal, szorgalommal keresik kutatják az utat a Csoda megérintéséhez, megkereséséhez, és soha nem jönnek rá, hogy ez csak fordítva igaz. A Csoda kell, hogy megérintse, hogy megtalálja őket!

Ilyen remekmű Suter alkotása is. Ha létezik az a konstelláció, ahol a szöveg egyértelműen determinálja a zenét, hát, ime.

Assisi Szent Ferenc Naphimnuszát felhasználva, kilenc monumentális tételben tárja elénk a Tűz, a Víz, a Nap, a Csillagok, az Állatok teremtését (ki ne asszociálna Haydn Teremtésére!), magában hordozva korának nagy opera és oratórium termésének egyéni meghallását Brahms, Verdi, Wagner, Puccini, és saját szellemiségében.

Nem véletlen, hogy a korabeli sajtó így ír a mű részleteinek bemutatását követően: „aki csak egy kicsit is ismeri a 13. század Naphimnuszának nagyságát és egyedülállóságát, az bizonyára meglepődik a zeneszerző biztonságától, mellyel sem magát, sem a saját történelmi korát feladva egy irodalmi művel (eredeti olasz szöveg, mely az olasz irodalom alapját képezte, a 148. zsoltár nyomán) konkuráló zeneművet alkotott.”

Ligeti András

